

[k3ra] *Hoe Belligant met tsestich duysent Sarazinen de Kerstenen heeft bevochten, ende hoe Gheeraert ende tachentich kersten baroenen van den Sarazinen ghevanghen waren.*

[45]

Galien de vroeme campioen, na dat hi sijn volck in goeder oerdinancien ghestelt hadde, heeft hi stouttelijcken als een leeu de Sarazinen verwacht, die als dulle rasende honden roepende ende crijsscende seer haestelijcken eenen berch af ghereden quamen, ende int aincoemen wonde Galien den amirael Belligant. Ende dye Sarazijnen souden alle doot bleven hebben, maer daer omtrent uut een bosch [k3rb] quamen vijfthien heydensche coninghen den amirael Belligant te helpen met vijf battaellien, ende in elcke battaelle waren thien duysent Sarazinen. Als Galien die siende wort, was hi see[re] versaeft, midts den welcken hi sinen yvooren horen blies seer luyde om sijn volck bi malckanderen te versamen. Ende die vermaledide Sarazijnen [die] de vijfthien onghelovighe coninghen brachten, quamen seer felliken ghelijck duyvelsche helhoenden ghereden onder die edele Kerstenen, van den welcken Belligant seer blyde was als hi die so vromelick op de Kerstenen slaen sach. Mits den welcken damyrael [k3va] Belligant gheboot terstont te slane de bommen, de trompetten, de claroenen, ende blies selve eenen horen dye hi hadde, ende dede Galiens volc bevechten ende bespringhen so fellijken dat sy van alle ziden besloten ende so ghedronghen waren, en hadde hen Cristus niet gheholpen, Galien noch sijn volck en souden nimmermeer levende ontcomen hebben, want de Sarazinen scoten so seer fellijken met daerten, met scichten dat si een groot stuck deysen moesten ende en wisten hem tot welcker ziden keeren.

Als Galyen sijn volck in so grooten druckelijcken perijckel sach, reet hy onder de Sarazinen sonder hem selven te willen spraren, elck Sarazijn ter eerden worpende die hi ontmoette, mair al dat en help hem niet, want die Sarazinen dreven sijn volck in selcker manieren achter waerts dat si naulijcken meer over inde en mochten stainde bliven, soe waren si ghedronghen. Alle dlopen hairder peerden verloren ridders ende sciltknechten, ende ter ander ziden es Galien een ander dootlijke scade toe coemen, want Gheerraert van Viennen was ghevanghen, Bennes, Savary, Arnout van Bellande ende wel tachentich

ander eelmans van name, die alle van den Sarazinen so wreedelijken ghebonden waren dat hen dbloet uut den naghelen liep. Nochtan beclaichden die baroennen meer Galien dan hem selven, segghende: “Helaes Galien, es dit niet een deerlike avonture? Jhesus Cristus doer Zijn grondelose bermherticheyt wil u beraden. Nu en weten wi niet wie u sal moghen succoreren.”

Als Galien sach datter so grooten ghedranghe was ter plaetsen daer de Sa[k3vb]razinen sijn baroenen ghevanghen hielen, reet hi daer waert, niet wetende wat daer was. Als hi daer by was ende sijn ooms ghevanghen sach, meende van quaetheden verwoeden, met groote ghestoortheyt eenen Sarazijn so fellijcken op synen hellem slaende dat hi hem totter ghordelstat cloofde. Dairna sloech hi den tweeden dat hi hem thooft van den scouderen vliegen dede. Den derden werp hi van den peerde. Op dien selven tijt versloech Galien meer dan vijfthien Sarazinen, mair alle sijn vromicheyt en hulp niet een myte, want met crachte der Sarazinen waren die ghevanghen Kerstenen uut den strijt gheleyt.

Als Galien die sach so qualijcken tracteren, siende dat hy die niet verlossen en conde, wort deerlijck suchtende. Daerna blies hi sinen horen, versamende van sijn volck soe hy meest mochte omtrent hem. Daer na sprack hi tot hen, deerliken segghende: “Helais, ghi heeren, wi moeten vertrecken oft alle doot bliven.”

Doen lieten si den strijt, seer raschlijck ridende om binnen Monsureyn te comen.

Als de Sarazinen saghden dat de Kerstenen na tcasteel vloden, bestonden sy scherpelijcken hen te vervolghene mit honderden, met duysenden. Galien siende dat sy hem volchden, keerde wederom met somighe van die beste ghereden, ende sloeghen met sulcken cracht op de Sarazinen datter vele doot bleven.

Binnen dyen middelen tijt quamen de Kerstenen voer tcasteel, daer sy terstont van den poertier Durgant inne ghelaten worden, van den welcken de onghelovighe Sarazinen ende heydenen diese vervolchden seer thoernich waren, brijsschende als dulle honden. [k4ra] Terstont als de Kerstenen binnen den casteele waren, trocken si haestelijck de brugghe op ende ghinghen raschlijcken op die mueren, worpende op

de Sarazinen menighen grooten swaren steen, daer met si seere veel Sarazinen doot werpen. Dwelck dye Sarazinen merckende, zijn van daer gekeert, seer gestoort ende bedroeft sijnde, als si soe grooten menichte van Sarazinen over al doot saghen ligghen, die de Kerstenen verslaghen hadden.

Als die Sarazinen wederomme wech ghereyst waren, hebben hem die Kerstenen al tsamen ontwapent. Ende als Galien ontwapent was, quam Guimande tot hem met een minlijck ghesichte, dye hem helsen ende cussen wilde, tot die welck hy sprack: “Och weerde beminde vrouwe, ick en heb gheenen lost te helsen noch te cussen, want ick ben in mijn herte so bedroeft ende ghestoort dat ick niet en weet wat ick bestaen sal om minen oom ende om wel tachentich dalderbeste ridders van coninck Karels heyr die de Sarazinen met hen ghevanghen leyden, ende oock heb ick menighen loeflijcken ridder verloren, die dair buyten verslaghen leyt.”

“Heere, ick bidde u om Godswylle, weest verduldich,” sprack Guymande, “want na groote droefheyte comt blischap ende na tverlies moet men winnen.”